

Jak se stát mistrem? (povídánka z Kunčic)

Začalo to vlastně u přihlášky, zeptal jsem se Tomáše Václavka, co poběží a když mi řekl, že H55, bylo rozhodnuto.

Tento soupeř za to stojí. Pak, díky tomu, že tak trochu pracujeme s dětmi, co se týká taktiky, jsem se podíval na staré mapy, ale žádné detaily. Oba závody z června 2000 jsem si docela pamatoval a zvláště kritickou část - Kunčickou horu - jsem měl (alespoň střípky) kdesi v paměti. Z minulých veteraniád jsem měl jasno i co se týká kvalifikace - věděl jsem, že chci do finále A. A nejlépe tak do středu startovního pole, tomu jsem podřídil závod v semifinále.

Odstartoval jsem relativně pomalu, dával jsem si pozor na první kontroly, právě tady někde začínal i middle před 13 lety a věděl jsem zhruba, co mě čeká - kupky v podrostu - mapa byla dokonala - les žádný zázrak. Uvědomil jsem si, že pokud bychom nebyli v podrostu, ale v hornějších partiích čistého lesa, že by to bylo i docela snadné. Běžel jsem tak, abych vše, co jsem chtěl vidět, viděl a kupky jsem moc nevnímal. Stejně bych se nedokázal v nich rychle orientovat.

Pak jsem doběhl Jéňu Švába a pár postupů jsem šel s ním. Nechtělo se mi mu moc utíkat. Těsně před silnicí jsem pomáhal kámošce z Pardubic najít se v lese a to tak, že jsem se zastavil, ukázal ji v její mapě, kde je a poslal ji na její kontrolu (co by člověk za pivo neudělal?).

Ještě dvě kontroly v humusu za cestou a hurá do cíle. Už tady mne napadlo, že bych si tu někdy rád zaběhl nějakou podzimní oblastní klasiku... .

Byl jsem nakonec v semifinále 5. To bylo zbytečně vpředu, ale fakt nemám nervy na to skončit dále vzadu... :-). Trochu mne ale překvapil odstup od nejlepších - téměř 2:30, to mi připadalo moc, protože vyloženě chybu jsem neudělal... . Začalo mi být jasné, že to nebude žádná sranda, v neděli.

Konečné výsledky se mi nakonec líbily moc: za mnou mně neznámý závodník (i když vím, že dobrý) a za ním Pepa Milota, od kterého jsem rovněž nečekal nějaké drtivé doběhnutí.

Ti skutečně nebezpeční (dvojice TOMík + Brko = nepochyboval jsem o tom, že se doběhnou) byly ode mne odděleni dvěma intervaly... . Takže téměř ideální stav....

Už od brzkého nedělního rána ve mně zrály dvě taktiky a věnoval jsem jim dlouhý čas - cíl byl jasný - chtěl jsem vyhrát anebo alespoň být na bedně, abych příští rok, dovolí mi - li to zdraví, mohl běžet H21. Proto bylo nutné uspět. Ostatně se svými plány jsem se netajil a všem jsem říkal, že ten terén není dokonalé kupkoviště, ale že je tam poměrně plno mimořádností a o ty se lze úspěšně chytat a pak tak nějak na „tušáka“ dohledat kontrolu... .

Ovšem v průběhu času, vlastně už od rána ve mně zrála i taktika typu risk - přece jen mne strašily ty 2 a půl minuty a měl jsem pocit, že jen dobře zaběhnutý závod nemusí stačit.

Tyto dvě teze jsem si odnesl na start, cestou jsem se zastavil ještě na tréninkové mapě, tam jsem si uvědomil svou vlastní směšnost - jakoby člověk půlhodinu před maturitou chtěl něco dohnat... . Navíc jsem našel jen první kontrolu, druhou jsem šel špatně a když jsem šel na další tak jen podle kódu jsem zjistil, že jsem jinde... .

Nechal jsem toho a dál se snažil rozluštit řešení finálového závodu. Vítězný čas jsem odhadl kolem 21. minuty (s tím, že já samozřejmě pod 21). Těsně před finále jsem se rozhodl pro taktiku mimořádných bodů a rozhodně ne risk. Živá vidina

jak ještě po letech budu vzpomínat, jak mi po čele teče smrtelný pot, protože nevím, kde jsem... zavrhl jsem to.

Ještě jsem se pozdravil s Termitem, kamarádem, který startoval přede mnou a kterého bych velice rád doběhl, taky jsem mu to řekl, abych ho trochu rozhodil. Říkal, že by mne raději viděl až v cíli... . Tomíkovi jsem rovněž popřál, ať se mu daří. Ale taky jsem dodal: „ ...ale ne až tak moc...“, smál se a říkal, že jsem aspoň upřímný... .

Vzal jsem si popisy, většina kontrol byla prostřední kupka... fajn, to bychom měli, stačí jen kódy... . Pak konečně mapa... a start... .

První 2 kontroly lehké, na obě se dá snadno promapovat. Třetí těžká, ale snad mohu mít i trochu štěstí? Bez problému. 4. a 5. těžká, ale v tom vidím běžet Termita proti sobě, pozdravil jsem jej a zakřičel: „škoda, myslel jsem, že mi pomůžeš...“ (domníval jsem se, že se vrací na naši 3. kontrolu). Jenže Termit a ještě s jedním byli najednou za mnou, nepomáhali a ani nebyli zavěšeni, ale byli poblíž. To bylo příjemné zjištění.

5. byla skutečně těžká, ale mám ji..., 6,7,8 lehké..., na devátou jsem neuviděl mez a trochu jsem ji přeběhl - cca 20 sec. Na devátou jsem šel mazaně, chtěl jsem mít jistotu, po které ruce ji budu mít (Termit mi později řekl v cíli, že se domníval, že jdu do kufru). Další 4 kontroly celkem šly, těžká byla až 15., protože byla v podrostu. Na sběrku pro jistotu po cestě... .

Čas na hodinkách 20:20..., to by mohlo stačit a nezbývalo než pár minut počkat. Vnímám trochu nefér povzbuzování Brka když se objevil na sběrce a měl teoretickou naději mne porazit. Ale jeho ztráta v tu chvíli už byla příliš velká... .

Šráma